

[Niels Anker Kofoed]

ligt behov for at lave energibesparende foranstaltninger. Jeg vil bare sige til hr. Ole Vig Jensen, at den slags kriterier kan man lave på anden vis. Man kan sige: hvor mange kvadratmeter gartneriareal er der, hvor meget er den energibesparende effekt? og derefter giver man rentetilskud. Det andet her er jo ikke rigtigt, for hvad har den skattepligtige indkomst at gøre med, om man skal have energibesparende foranstaltninger eller ej? Det er det, der er fejlt, og det er derfor, vi henstiller meget, at man undlader at sætte dette stykke ind.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 47 stemte for, 73 imod.

Ændringsforslag nr. 2 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

§§ 2-14

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender. (Nævnenes sammensætning og funktionsperiode m. v.).

(Lovforslag nr. L 122. Fremsat 20/1 81. Første behandling 27/1 81. Betænkning 20/5 81).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Erik B. Smith (S):

Da socialdemokratiets ordfører i denne sag, hr. Taanquist, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hans vegne gøre nogle bemærkninger om de tre første ændringsforslag, som partiet venstre har stillet til dette lovforslag.

For så vidt angår det første ændringsforslag, synes jeg, det er vigtigt at understrege, at det lovforslag, der er fremlagt, ikke drejer sig om at overflytte en tilsynsvirksomhed til socialministeriet. Det har socialministeriet nemlig allerede i forvejen. Det drejer sig derimod om at fritage amtsrådet for at have denne tilsynsforpligtelse. Med andre ord er det, kan man sige, et led i bekæmpelse af dobbeltadministration.

For så vidt angår ændringsforslag nr. 2 skal vi bemærke, at amtsmanden før socialreformen var ankemyndighed i sociale sager. Kun det forhold, at amtmændenes fremtidige opgaver var uafklarede ved kommunalreformens gennemførelse, førte til, at man valgte formen med en af socialministeren udpeget formand for amtsankenævnene.

Det er nu som tidligere et naturligt led i statsamtsmandens opgaver at varetage ankeopgaver på det sociale område. Statsamtmanden har det nødvendige lokalkendskab, og han har gennem sine øvrige opgaver en naturlig tilknytning til hele lokalområdet. Han er således formand for amtets tilsynsråd, der jo i øvrigt er opbygget efter samme princip, som nu foreslås fra amtsankenævnene, og dette tilsynsråd har virket til alles tilfredshed.

Statsamtmanden varetager opgaver, der er nært beslægtede med de sociale områder, f. eks. sager om fri proces, familieretlige områder, og statsamtmanden varetager i øvrigt ankesager vedrørende boligsikring og beboerindskud.

[Erik B. Smith]

Endelig opnår man med dette forslag en ønskelig kontinuitet og en bedre mulighed for at udbygge en viden på et område, end når formanden kun udpeges for en 4-årig periode.

Vedrørende ændringsforslag nr. 3 skal vi gøre opmærksom på, at vi ikke – i øvrigt ligesom Kommunernes Landsforening – finder, at det er nødvendigt at udelukke medlemmer af primærkommunernes socialudvalg fra at blive medlemmer af amsankenævnene. Dette skal ses i sammenhæng med de regler for habilitet, der gælder. Her er der taget effektivt hensyn til, at ingen kan medvirke ved afgørelse af en sag, som vedkommende har personlig interesse i udfaldet af. Vi kan tværtimod sige, at det er ønskeligt, at man kan drage nytte af den viden og erfaring på området, som socialudvalgsmedlemmerne vitterlig har.

Der er i øvrigt ingen tvivl om, at amtsrådene med den frihed, de ifølge lovforslaget får til at udpege nævnsmedlemmer, vil være i stand til at udpege disse på fuldt forsvarlig måde.

Henrik Toft (V):

Venstre har stillet nogle ændringsforslag til lovforslag nr. L 122. Nogle af dem står vi ret så ene med, herigennem selvfølgelig også stærkt. Andre får vi tilslutning til fra fornuftige partier.

At vi skal stå ene med at forsvare decentraliseringen, som det sker med ændringsforslaget til § 10, stk. 2, forundrer mig imidlertid. Der går da sædvanligvis et par andre partier herinde, som plejer at gå på barriererne for nærdemokratiet, men det gælder altså ikke denne sag, som jo drejer sig om at placere et tilsyn centralt, hvor man hidtil har haft det ude, decentralt. Uanset det, som der blev sagt fra socialdemokratiets ordfører, kunne man jo undgå dobbeltadministrationen også ved at have frataget det centrale element tilsynet. For jeg synes, at det ville have været relevant.

Venstre har ikke lagt skjul på, at vi ønsker amtmandens funktioner reduceret. Venstre ønsker ikke en statsadministration opbygget omkring personer placeret lokalt. At familieretterne skal bevares, har vi erklæret os enige i, men derudover mener vi ikke, at der skal

tillægges amtmanden nye opgaver, som det sker ved dette lovforslag.

Jeg kan forsikre, at vi fra venstres side vil gøre vores til også fremover at reducere opgaverne omkring det nævnte embede. Jeg forstår, at indenrigsministeren nu vil sætte »stats« foran »amtmand«. Det tyder ikke på en særlig veludviklet fantasi, for det er dog vist et ønske hos virkelige mange, især ude omkring, at den besværlige forveksling mellem den folkevalgte amtsborgmester og centraladministrationens udnævnte statsamtmand kan undgås, og venstre havde som nævnt meget gerne set det ske ved en større ændring af navnet for lederne af familieretkontorerne.

Selv om spørgsmålet har været stillet under udvalgsbehandlingen, vil jeg gerne her ved anden behandling spørge ministeren, om der skal tillægges statsamtmanden honorar for hvervet som formand for amsankenævnet.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for venstres ændringsforslag. Vi stemmer imod ændringsforslag nr. 3 og for det af ministeren under nr. 5 stillede ændringsforslag.

Pilgaard Andersen (FP):

Som det fremgår af betænkningen, vil fremskridtspartiet her ved anden behandling redegøre for sin stilling til de stillede ændringsforslag.

Principielt har vi været enige i, at disse forslag, både L 121, som kuldsejlede og ikke kom længere, og forslag L 122, gik ud på en forenkling af systemet, og det er helt klart, at det ville fremskridtspartiet meget gerne have været med til. Men interessen kølnedes noget under udvalgsbehandlingen af en række punkter, og ministeren valgte derfor af ganske forståelige grunde at holde L 121 tilbage.

Da ministeren nu vil prøve at få nr. L 122 gennemført, har vi nogle betragtninger vedrørende både ændringsforslagene og lovforslaget. Vi ser meget gerne, at amtmanden bliver formand, idet vi ønsker både en besparelse og en nedbrydning af bureaukratiet og dobbeltadministrationen.

Vi mener også, at vi kunne udnytte amtmanden meget bedre ved at gøre ham til formand for amsankenævnet, og synes, det ville være en fordel i sig selv, men vi må nok

[Pilgaard Andersen]

sige, at principielt er vi ikke særlig glade, hverken for amter eller for amtmænd, da vi på længere sigt ønsker at nedlægge både amterne og statsamtembedet. Men vi har vurderet forslaget og vil stemme for de ændringsforslag, som betyder en lettelse i administrationen.

Venstres ændringsforslag nr. 1 betyder jo, at man ikke ønsker en statsamtmand, og det vil vi stemme nej til. Det gælder ligeledes ændringsforslag nr. 2, hvorved venstre ønsker fastslået, at denne formand skal have en juridisk, statsvidenskabelig og økonomisk indsigt. Vi mener, det vil betyde dobbeltadministration, og derfor vil vi stemme nej til ændringsforslag nr. 2.

Ændringsforslag nr. 3, som er stillet af SF og det radikale venstre, vil vi stemme ja til ud fra den betragtning, at vi mener, der er et problem med hensyn til dobbelthed. De samme skal ikke være med til at afgøre sagerne både ved en lavere instans og i amtsankenævnet; det vil vi gerne være med til at modvirke.

Ændringsforslag nr. 4 er jo en konsekvens af ændringsforslag nr. 1, så det stemmer vi nej til. Ændringsforslag nr. 5 stemmer vi ja til. Hvis man skal have en rimelig chance for, at lovforslaget kan blive ført ud i praksis, og der også skal være muligheder for rokeringer og ændringer, mener vi, det er rimeligt, at man udskyder ikrafttræden til oktober, for at der ikke skal opstå det samme kaos, som vi desværre har været igennem ved en lang række lovforslag her i vinter, og som vi desværre kender alt for godt til.

Ændringsforslag nr. 6, som jo er en konsekvens også af ændringsforslag nr. 2, stemmer vi nej til.

Ud fra disse betragtninger vil vi se på selve lovforslaget til tredje behandling på onsdag, og da vil vi redegøre for, hvordan vi stemmer til den tid.

Birthe Nielsen (SF):

Vi fra socialistisk folkeparti vil godt stemme for de af venstre stillede ændringsforslag om, at amterne stadig væk skal føre tilsyn med kommunerne. Vi mener, at netop ud fra en decentral og en lokal tanke må det være rimeligt, at netop statsamterne, som har bedst kendskab til det lokale område, også er med

til at føre tilsyn med kommunernes social- og sundhedsforvaltninger.

Vi kan se på, hvordan det har fungeret, siden bistandsloven trådte i kraft i 1976, og da har det vist sig, at amternes social- og sundhedsforvaltninger og amtsankenævnene har fungeret betydelig bedre end f. eks. den sociale ankestyrelse. Det mener jeg skyldes, at amtsankenævnene netop har været uvildige organer, der faktisk har givet brugerne mere ret, end man har kunnet forvente fra statens side.

Vi er imod en central styring, og da vi er et decentralt parti, mener vi, at det er vigtigt at bevare tilsynet netop i amtet. Dermed er ikke sagt, at man ikke fra socialministeriet og socialstyrelsen skal føre det overordnede tilsyn. Vi finder, det må være rimeligt, at man bevarer det tilsyn, der er i amterne, og vi ønsker gerne en udbygning af dette tilsyn.

Vi har desuden svært ved at se i lovforslaget, hvorfor statsamtmanden skal være født medlem af amtsankenævnet. Trods alle de spørgsmål, vi har stillet herom i udvalget, har vi ikke fået nogen klar besked på, hvorfor statsamtmanden skulle være bedre egnet til denne post end dem, der varetager hvervet i dag. Vi mangler stadig væk en undersøgelse af, hvordan brugerne oplever systemet, og den undersøgelse vil vi godt afvente for at se, hvad der kom ud af den, inden man begyndte at ændre på statsamtmandens funktion.

Statsamtmanden har bl. a. de familieretlige sager, og det er ofte jurister, der netop har med disse områder at gøre. Vi mener, at amtsankenævnet har en meget bredere vifte af personer med forskellige faglige uddannelser, som på en række områder bedre er i stand til at vurdere problemerne for alle dem, jeg her peger på: det sociale personale, psykologer, psykiatere osv., hvorimod det i statsamterne udelukkende er juridisk uddannede mennesker. Vi mener, det må være bedre for brugerne og for ankeafgørelserne, at man har så bred en vifte som overhovedet muligt af forskelligt uddannede personer.

Jeg vil sige med hensyn til det ændringsforslag, som vi selv har stillet, og som de radikale og venstresocialisterne har tilsluttet sig, at vi mener, at det er forkert, at man ikke, når man her ønsker at ændre loven, har taget højde for habilitetsspørgsmålet. Allerede i 1978 blev det rejst af ombudsmanden på grund af en sag, der verserede i Vestsjæl-

[Birthe Nielsen]

lands amt, om to socialudvalgsmedlemmer, som også sad i amtsankenævnet, og på det tidspunkt sagde ombudsmanden også, at han fandt det uheldigt, at man både kunne være formand for et socialudvalg i kommunen og samtidig være medlem af amtsankenævnet. Det vil sige, at man både er den udøvende og den dommende myndighed i de samme sager, og det finder vi i særdeleshed ud fra et retsbeskyttelsessynspunkt meget uheldigt.

På det tidspunkt ændrede man lidt i forretningsordenen i amtet, men man har nok ikke indset, at det ikke er hensigtsmæssigt, at den samme både kan være medlem af et primærkommunalt socialudvalg og samtidig sidde i amtet og afgøre samme sager.

Socialministeren peger selv på, at amtsankenævnet skal udvides, sådan at man også kan få mennesker uden for det politiske system, altså andre end amtsrådsmedlemmer og kommunalbestyrelsesmedlemmer i primærkommunerne, med ind i dette arbejde. Den daværende socialminister og hr. Tastesen pegede også dengang på, at det var ganske urimeligt, at den samme person havde sæde begge steder. Derfor kan jeg ikke forstå, når socialministeren alligevel vil ændre amtsankenævnets sammensætning, at der ikke er taget højde for netop det i det nye lovforslag, som man lovede at man ville gøre, når loven alligevel skulle ændres.

Derfor vil jeg godt spørge socialministeren, hvorfor hun ikke også hindrer sammenfaldet med hensyn til primærkommunernes medlemmer og amtspolitikkerne.

Aase Olesen (RV):

Da lovforslag L 122 var til første behandling, skete det sammen med førstebehandlingen af lovforslag L 121, og det var som bekendt dette lovforslag, der vakte mest diskussion og mest debat. Jeg vil gerne her ved andenbehandlingen af L 122 udtrykke tilfredshed med, at det meget omfattende udvalgsarbejde førte til, at der ikke mere var flertal for lovforslag L 121, der som bekendt drejede sig om at begrænse klageadgangen for borgerne.

Man kunne spørge, om det så var nødvendigt at gennemføre lovforslag L 122. Vi mener, at der sker en ajourføring af en lovgivning, som kan være på sin plads, efter at den har fungeret i en række år, og det er derfor,

vi synes, det var rimeligt at gennemføre loven, til trods for at L 121 ikke blev til noget.

Jeg kan meddele, at det radikale venstre ikke vil stemme for ændringsforslag nr. 1, 2 og 4, men for ændringsforslag nr. 3 og 5. Det sidste er stillet af socialministeren og går blot på at ændre ikrafttrædelsesdatoen. De ændringsforslag, der går på, at statsamtmanden ikke skal være formand for amtsankenævnet, vil jeg gerne kommentere.

Jeg forstod, at hr. Henrik Toft mente, at venstre nu helt alene var repræsentanter for dem, der stod for decentralisering. Nu er decentralisering og decentralisering jo mange ting, og jeg forstod, at hr. Henrik Toft har opfattet det sådan, at når man nu beder statsamtmandene om at være formænd for amtsankenævnene, betyder det, at man opbygger en ny statsadministration. Jeg må gøre opmærksom på, at der ikke her er tale om en ny opgave; det ville efter al sandsynlighed også have været lovens oprindelige indhold, hvis ikke man på det tidspunkt, da denne lov blev gennemført, ikke var sikker på, hvordan statsamtternes fremtid ville være.

Det har da også vist sig, at en række amter har foretrukket at have statsamtmanden, og når vi i det radikale venstre ønsker, at amtmanden skal være formand i ankenævnet her, hænger det sammen med, at vi netop mener, at det er meget vigtigt at bevare den lokale familieret, som statsamtet er, og at det er en gavnlige ting, at statsamtmanden er formand for amtsankenævnet, netop fordi der derigennem er en sammenhæng mellem de familieretssager og de sociale sager, som behandles i amtet.

Jeg kan derudover henvise hr. Henrik Toft til besvarelsen af spørgsmål 1 og 2, som vi stillede i udvalget, og hvor der netop gives svar på, hvad der sker, når man, som lovforslaget henviser til, skal overflytte en tilsynsmyndighed. Der svares fra socialministerens side, at ved gennemførelsen af lovforslaget foretages der ikke nogen overflytning af tilsynsvirksomhed, idet denne virksomhed også efter de gældende regler ligger hos socialministeriet og de under ministeriet hørende styrelser. Formålet med forslaget har været at fritage amtsrådet for et egentligt tilsyn, som skønnes ikke at have tilstrækkeligt indhold, og at modvirke dobbeltadministration, jfr. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

[Aase Olesen]

Det er altså også baggrunden for, at det radikale venstre ikke mener, at der her sker nogen egentlig overflytning, men blot en op-hævelse af en dobbeltadministration, hvilket jeg også henviste til under førstebehandlingen.

Ændringsforslag nr. 3, som drejer sig om, at man ønsker at hindre, at der kan udpeges medlemmer til amsankenævnet fra primær-kommunale socialudvalg, vil vi støtte. Ombudsmanden har flere gange beskæftiget sig med sagen, og selv om der ikke ligger en direkte henstilling fra ombudsmanden, mener vi nok, at hans betænkeligheder er så alvorlige, at de bør følges. Heller ikke jeg kan – jeg henviser til fru Birthe Nielsens ordførertale – helt forstå regeringens motiver til at gå imod dette ændringsforslag. Jeg kan ikke rigtig forstå, hvad meningen skulle være med lige-frem at ønske, at der skal udpeges socialud-valgsmedlemmer til amsankenævnene.

Jeg forstod, at hr. Erik B. Smith mente, at der var taget effektive forholdsregler mod inhabilitet. Ja, det er rigtigt, der er taget den forholdsregel, at man beder de pågældende medlemmer om at forlade ankenævnet. Men det kan ikke være særlig hensigtsmæssigt, da man jo i en række tilfælde vil være ude for kommuner, der anker, og derfor vil der være inhabile i mange sager. Det mest effektive måtte dog være at sige, at de ikke hører hjemme i et amsankenævnet. Derfor stemmer vi for det ændringsforslag, som er stillet af SF og VS på dette område.

(Kort bemærkning).

Henrik Toft (V):

Kun en ganske kort bemærkning til fru Aase Olesen, som åbenbart ikke har hørt efter, da jeg holdt mit første indlæg. Mit indlæg om decentralisering gik på ændringen af § 10.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det bedste, man kan sige om dette forslag, er, at følgeforslaget, nemlig lovforslag nr. L 121, indtil videre er henlagt.

Det er jo i virkeligheden et samlet forslag, der tager sigte på at øge den centrale styring inden for hele ankeområdet på det sociale område, og da er det meget rart, at den del, der direkte ville have forringet ankeadgangen for brugerne af det sociale system, er for-

svundet. Det gør imidlertid ikke dette forslag særlig meget bedre, og man kunne synes, det er underligt, at det ikke bliver trukket også, samtidig med at lovforslag nr. L 121 bliver trukket.

Generelt vil jeg sige, at dette forslag med de småændringer, der ligger i det, faktisk kun sigter på én ting, og det er en yderligere styring fra statens side. Jeg har i hvert tilfælde meget vanskeligt ved at se, hvad årsagen er til, at statsamtmanden fremover skal være født medlem af amsankenævnet.

Der har ikke på noget tidspunkt under et meget langt udvalgsarbejde, et udvalgsarbejde, der har strakt sig siden januar måned, været ført en overbevisende argumentation for, at det, at statsamtmanden fremover skal være født formand for udvalget, skulle gøre ensartetheden i afgørelserne større, end den har været hidtil. Der har da heller ikke været fremsat nogen kritik fra socialministeriets eller socialministerens side af de formænd for amsankenævnene, der sidder der i øjeblikket. Derfor forekommer det temmelig underligt, og man kan selvfølgelig kun gisne om, hvorfor statsamtmanden fremover skal være født formand for amsankenævnet.

Denne gisning fører umiddelbart til, at staten på denne måde får større direkte indflydelse på, hvad der foregår i amsankenævnene. Det mener vi ikke har været meningen, eftersom det trods alt er en ankeinstans, der skal tage stilling til klager fra brugerne ude i kommunerne.

Den anden ting, man kunne gisne om, er, at man herved ønsker at puste liv i den institution, der hedder statsamtmanden, som vi godt ved i forvejen ikke har alt for mange funktioner, og som i hvert tilfælde efter vores mening har overlevet sig selv.

Ved at give denne person, statsamtmanden, en ekstra funktion er man også med til at holde ham i live som institution, og det er vi ikke interesseret i.

Vi frygter desuden, at denne ændring, hvorefter statsamtmanden bliver født formand for amsankenævnet, på længere sigt kan føre til eller vil blive brugt som argument for, at man også flytter sekretariatsfunktionerne fra de nuværende amsankenævne over til statsamterne, hvilket jeg synes er meget uheldigt, dels fordi det kommer til at ligge direkte under staten, dels fordi man derved ødelægger eller i hvert tilfælde i høj

[Anne Grete Holmsgård]

grad besværliggør det samarbejde, der er mellem de sociale forvaltninger og amsankenævnene.

Hr. Henrik Toft kan jeg forhåbentlig glæde lidt ved at sige, at VS ud over at stemme for det ændringsforslag, som betyder, at statsamtmanden ikke skal være født formand for amsankenævnene, også vil stemme for de ændringsforslag – og konsekvenser af dem – som betyder, som der står, at man ændrer amtsrådenes tilsynsførende myndighed til kun at være en vejledende myndighed, fordi vi faktisk betragter det som et element, der fjerner den direkte tilsynsførende myndighed fra amtsrådene; det finder vi ikke der er nogen som helst grund til, for det er en centralisering og ikke bare et spørgsmål om, at der foregår en dobbeltadministration. Det drejer sig også om, at man flytter den ene del af den tilsynsførende aktivitet fra amterne til staten, selv om det i forvejen er staten, der i sidste ende har den tilsynsførende myndighed.

Så synes jeg, der er et spørgsmål, som er meget vigtigt, og det er karakteristisk, at det ikke er blevet taget op af regeringen, da man stillede et ændringsforslag på dette område. Det drejer sig om inhabilitetsproblematikken. Jeg synes ikke som den socialdemokratiske ordfører, hr. Erik B. Smith, at problemet er løst ved, at man nu friere kan vælge, hvem der skal sidde i amsankenævnene, for man kan stadig vælge folk, der også sidder i de primærkommunale socialudvalg, og jeg kan ikke se, at man løser noget ved, at man lægger op til, at man nu kan vælge selv. Det mest logiske – hvis man faktisk erkender, at der er et problem, og det må hr. Erik B. Smith jo have erkendt, siden han selv nævnte det på den måde – er selvfølgelig at sige, at det ikke kan lade sig gøre at sidde både i det primærkommunale socialudvalg og i amsankenævnet.

Jeg synes også, det er et problem, ikke bare på grund af den direkte sammenblanding i de enkelte sager, hvor der jo er en klausul, der siger, at man træder ud af amsankenævnet i det tilfælde. Men der er mange af sagerne, der ligner hinanden fra kommune til kommune, hvor der er et samarbejde, og hvor det faktisk er et problem af hensyn til brugernes retssikkerhed, at personer både kan være medlem af den instans, der skal tage sig af ankerne, og af den instans, der på

det sociale område, i hvert tilfælde i citationstegn, er den dømmende instans på dette område.

Lis Starcke (DR):

Da retsforbundet ikke er betækningsberettiget i udvalget, skal jeg her kort redegøre for retsforbundets stilling til lovforslag nr. L 122 og sige, at vi også er glade, fordi lovforslag nr. L 121 forsvandt ud af billedet.

Vi kan stemme for lovforslag L 122 med det af socialministeren stillede ændringsforslag nr. 5 om udskydelse af ikrafttrædelsesdatoen, og herudover vil vi stemme for ændringsforslag nr. 3, der går ud på, at medlemmer af primærkommunale socialudvalg hverken kan udpeges til medlemmer eller stedfortrædere i ankenævnene. Det gør vi, fordi vi foretrækker, at det bliver lovbestemt, i stedet for at det skal stå i forretningsordenen for nævnet, altså i et par paragraffer, hvor man taler om speciel inhabilitet. Vi mener, at det er klarere og tydeligere, når det er lovfæstet.

De øvrige ændringsforslag vil vi stemme nej til. Vi kan billige, at statsamtmanden automatisk bliver formand. Vores eneste bekymring er den, at hvis sekretariatet flyttes over til statsamtet, får vi to sekretariater eller flere folk ansat, end vi har nu. Det håber vi at socialministeren vil sørge for ikke sker, så vi ikke får en dobbeltadministration.

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Hr. Henrik Toft stillede mig et direkte spørgsmål. Han spurgte, om statsamtmandene skulle have særskilt honorar for den funktion, vi nu lægger over til dem. Det skal de ikke, og det kan jo så være, at det kunne få hr. Henrik Toft og venstre til at skifte opfattelse, nu da de opdager, at lovforslaget også er en besparelse.

Så var fru Birthe Nielsen og flere andre ordførere inde på spørgsmålet om habilitet og medlemskab af primærkommunernes socialudvalg og den redegørelse, der har været for dette problem fra ombudsmanden. Jeg vil godt sige, at jeg deler ikke den opfattelse, at man på forhånd skal være udelukket fra at sidde i amsankenævnet. I dette spørgsmål kan jeg sige til fru Birthe Nielsen og andre, at jeg er meget decentralt indstillet. Jeg synes, det bør være de decentrale myndigheder,

[Socialministeren]

der har afgørelsen, og at vi ikke nødvendigvis her på forhånd skal fastlægge, hvordan det skal være. Jeg har fuld tillid til, at de sædvanlige habilitetsbestemmelser på dette område giver en tilstrækkelig beskyttelse.

Fru Aase Olesen nævnte lige, at der ikke var flertal for lovforslag nr. L 121, som hang sammen med dette lovforslag ved førstebehandling. Det har fru Aase Olesen ret i, det er der ikke på nuværende tidspunkt, og jeg har opfattet det sådan, at udvalget ved den meget grundige behandling, man har givet dette lovforslag, har ønsket, at lovforslaget ligger sommeren over, for at man kan arbejde videre med det i næste folketings-samling. Det er vi selvfølgelig indstillet på at imødekomme.

Så skal jeg i øvrigt lige sige til hr. Henrik Toft, at jeg tror nu egentlig nok, at fru Aase Olesen omtalte den sag, som hr. Henrik Toft henviste til i § 10; det fremgik i hvert fald af det spørgsmål, som fru Aase Olesen henviste til, og som havde nr. 2.

Så skal jeg ellers nøjes med at takke for det meget grundige udvalgsarbejde og også for, at vi er blevet færdige med dette lovforslag.

Henrik Toft (V):

Jeg vil gerne takke socialministeren for hendes svar til mig, og jeg skal så lige konstatere herfra, at socialministeren også gav udtryk for, at hun er decentralt indstillet. Det var jo en oplysning!

Birthe Nielsen (SF):

Jeg vil godt have lov til at sige til socialministeren omkring det decentrale: det, der er væsentligt for os i socialistisk folkeparti, er også retsbeskyttelsen af brugerne, og jeg vil godt henvise til bilaget i betænkningen her, hvor netop folketingsmedlem hr. Tastesen i Folketingsstidende 1974-75, 2. samling, sp. 1982, - hvis jeg må have lov, tak - siger, at efter hans mening »bør de amtsrådsmedlemmer, der vælges til amtsankenævnet, ikke samtidig kunne være medlemmer af en primærkommunalbestyrelse. Det er vigtigt, at det er friske øjne, der ser på sagen i anden klageinstans, således at hensynet til de mennesker, der har truffet en afgørelse i første led, er uden betydning for amtsankenævnets medlemmer.«

Jeg deler helt hr. Tastesens vurdering, som han allerede gav i 1975.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg kan oplyse, at der ikke behøves tilladelse til citater, heller ikke af hr. Tastesen. (*Munterhed*).

Aase Olesen (RV):

Også jeg noterede med fornøjelse, at socialministeren sagde: »jeg er meget decentralt indstillet«.

Men så må jeg minde om, hvad jeg sagde i mit første indlæg, at decentralisering og decentralisering åbenbart er to ting, for hvordan kan ministeren forklare, at et socialudvalgsmedlem fra en kommune i det pågældende amt er mere decentral end enhver anden borger eller amtsrådsmedlem, der bor i det samme amt?

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg har forstået ændringsforslaget, som fru Aase Olesen her omtalte, på den måde, at vi her fra folketingset på forhånd skulle tilkendegive, at der var nogle i et amt, der ikke kunne være medlem af amtsankenævnet. Jeg har sagt, at jeg synes ikke, det er os, der skal træffe den afgørelse. Jeg har fuld tillid til, at man ude omkring selv kan afgøre, hvem man mener er egnet til at sidde i amtsankenævnet.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Ja, den tillid havde folketingset også i 1972, da vi vedtog dette forslag, og i 1974 gjorde amtsrådene det, som man havde forestillet sig: de valgte kun folk, der ikke var involveret i social-kommunalt arbejde via socialudvalgene.

I 1978 skete der imidlertid det, at nogle amtsråd valgte socialudvalgsmedlemmer, og når vi ikke synes, man skal gøre det, er det ikke, fordi vi ikke har tillid til amtsrådene eller kommunalbestyrelserne, men fordi vi finder, at det er meget uheldigt, at en række sager skal afgøres, mens en del af amtsankenævnet er sat uden for døren.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

[Aase Olesen]

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 27 stemte for, 89 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 27 stemte for, 90 imod.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 26 stemte for, 91 imod.

Ændringsforslag nr. 4 betragtedes som
bortfaldet efter forkastelsen af ændringsfor-
slag nr. 1.

§ 1
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 5
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6 betragtedes som
bortfaldet efter forkastelsen af ændringsfor-
slag nr. 2.

§ 2 med den foretagne ændring
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behand-
ling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Enggaard):

Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af dags dato meddeler medlem af folketinget Arne Melchior (CD), at han ønsker at tage følgende lovforslag tilbage:

Forslag til lov om vikarbureauer. [Af Arne Melchior (CD) m. fl.]
(Lovforslag nr. L 181).

Medlemmer af folketinget Brøndsted (V), Grethe Fenger Møller (KF) og Voigt (FP) har meddelt mig, at de ønsker at optage dette lovforslag.

Der er foretaget ændring i følgende udvalg:

Arbejdsmarkedsudvalget (25/5 81):

Udtræder: Dræbye (RV)

Ny stedf.: Lone Dybkjær (RV).

I skrivelse af d.d. har justitsministeren meddelt, at han i henhold til forretningsordens § 19, stk. 4, ønsker at give tinget en skriftlig

Redegørelse om narkosituationen.

(Redegørelse nr. X).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Skriftlig redegørelse:

Justitsministerens redegørelse af 25. maj 1981 til folketinget om narkosituationen

(Redegørelse nr. X).

Justitsministeren (Ole Espersen):

I. Nuværende situation.

1. Generelt.

Vi har her i landet gennem de seneste årtier haft et narkotikamisbrug og en heraf følgende kriminalitet, som siden slutningen af 1960'erne er vokset til et meget betydeligt omfang.

Regeringen erkendte allerede på et tidligt tidspunkt, at problemerne i relation til narkotikamisbruget og den dermed forbundne kriminalitet var så mangeartede og så vanskelige at løse, at et bredt spektrum af virkemidler nødvendigvis måtte tages i brug. Ligesom inden for kriminalitetsbekæmpelsen i almindelighed måtte narkotikamisbruget imødegås ved en række samordnede foranstaltninger af oplysende, social, behandlingsmæssig, politimæssig og kriminalforsorgsmæssig karakter, ligesom justeringer af straffelovgivningen var nødvendige. Med henblik på koordinering af indsatsen hos de implicerede myndigheder på statsligt, amtskommunalt og primærkommunalt plan oprettede den daværende regering i 1969 regeringens